

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ () ΣΥΓΡΑΣ

Επιστόν και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν αἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθένων.

Ἔπος χλιπα καὶ ἔννιπ καὶ ἔνιπκασα,
νέα πλάσις στὰ νερὰ πετώσα.

Μηνὸς Ὀκτώβρη τρανεαμία,
παντοῦ γάληνη καὶ νηνεμία.

Πούντος χλιπα πέντε καὶ ἔννενηντ ἄκομη
καὶ ὄλο γὰρ συλλήψεις τρέχουν ἀστυνόμοι.

Φασουλιῆς καὶ Περουλιέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.— Καλημέρα, Περουλιέτο,
μὲ τὸ τρώλο σφαλέτο.
- Π.— Καλημέρα, Τρανεζίτη,
ποῦχεῖς τῆς μπακάτους μύτη.
- Φ.— Τί μοῦ κάνεις; πῶς περνῶς;
ποῦ πηγαίνεις, ποῦ γυρνῶς;
- Π.— Πότε στὴ Βουλὴ τὴν μάννα
τὴν ἡμέρα μου περνῶ,
καὶ ἄλλοτε μ' ἀεροσιάννα
στὸν ἀέρα τριγυρνῶ.
- Φ.— Ἔξεις τίποτα νὰ πῆς;
Π.— Δὲν σὲ δρόμο προκοπῆς,
πῶς θὰ μῆ καὶ ἡ Ρωμησοῦνη
καὶ Παράδεισος θὰ γίνη.
- Φ.— Τοῦτο καὶ τὸ ξέρουν ὄλοι
πῶς θὰ γίνη περιβόλι.

Ἄλλο τίποτα δὲν ἔξεις...
Π.— Λέγε τάχα, Φασουλιῆ,
πῶς στὸ τέλος προσεγγίσει μετ' ἄλλων ἡ Βουλὴ.
Φ.— Ἄλλο τίποτα δὲν ἔξεις;
Π.— Τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον
πῶς ἀναβολὴ θὰ γίνη τῶν περουλιῶν Ἀγώνων.
Φ.— Μὰ γιατί, βρε Περουλιέτο;
Π.— Δὲν εἰσέρω καὶ καλά,
ὅμως λέγε, Φασουλιῆ μου, πῶς δὲν ἔρρωε φιλά.
Καὶ γὰρ τοῦτους τοὺς μεγαλοῦς
Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνες,
ποῦ μᾶς δειγνουν πλοῦτον καλλοῦς
καὶ δοξάζουν τοὺς αἰῶνας,
δὲν ἀντέχει λὲν ἡ κίεσσα τοῦ Ταμείου τοῦ πτωχοῦ,
καὶ ἔτσι νέφος νέας λύτης ἐξακλόδη παντοχοῦ.

Καὶ γὰρ τοῦτο τὸ μανέδιο
ἴλεθε πῶσμος ἀνω κάτω,
καὶ θρηνοῦν μὲ πόνον ὄλοι,
ποῦ δὲν θλιθῶν δικωβόλοιο,
ἀλται, πύκται, καὶ ὁρμεῖς
στὸ πεδῖον τῆς τιμῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσου σάλου
πολυάλογος τυρβάζω,
καὶ στὰ μάρμαρα ρεμβάζω
τοῦ Σταδίου τοῦ παγκαίου.

Καὶ τὸ βλέπω καὶ πονῶ
καὶ τὴν τῆχη του θρηνώ.
Ματαίως διαχλεύη...
δὲν ἀκούς σὰν πρὶν θυρόβους,
ἐρημία βασιλεύει
σὲ κόνιστρας καὶ σὲ στίβους.

Δὲν κυττάω μῆτε ἔξνοῦς ἀθλητῆς καὶ γηγενεῖς
καὶ ἄλλους τοῦ Σταδίου λάτρας,
μῆτε Δόριδας κωνεῖς,
μῆτε Τόφραλος τῆς Πάτρας.

Μούτρα γνωστὰ μου καὶ ἄγνωστὰ σὰν πρὶν δὲν συναντῶ,
οὐδ' ἄλλα μετὰ φορᾶς, ἀλλ' οὐτ' ἐπὶ κοτῆ,
δὲν βλέπω καὶ τοὺς Βασιλεῖς, τοὺς θάλακους τῶν ἐκείνους
νὰ βλέπουνε τοὺς ἀθλητῆς καὶ νὰ σκοποῦν κωτινοῦς.

Κωνεῖς δὲν ἀγωνίζεσαι, κωνεῖς δὲν ὀρέπει κωτινοῦ,
καὶ νέφος κατασκοπέτινον
ἀπλοῦται μ' ἄλλα νερῆ
στὸ Σταδίον, κενέτη.

Μᾶς ἀναβάλλουν ἀπνεῖς
τὸν κάλλιστον ἀγῶνα,
μῆτε μᾶς ἔρχεται κωνεῖς
ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα,
νὰ μᾶς εἰπῆ σὰν καὶ ἄλλοτε χαριμόσυνα μηνύματα,
μῆτε λαὸς ἐνδοῦσα μὲ τόσα ἐξαφωνήματα.

Σιγῆ τοῦ κλέους ὁ βομῶς
καὶ ἡ γῆ τοῦ Μαραθῶνος,
καὶ εἶναι μέγας ὁ κοτῆς,
καὶ εἶναι κωλὸς ὁ κῶτος.

Βλέπω κωρεῖδες ἀδειανῆς,
καὶ δὲν σκοποῦνται κωνεῖς
ἀθλητικῶν θυράμβων
εἰς θεατῶν ἐπιθάμβων.

Και σὲ ποδάρια κανενὸς
καναλις μὲ στόμα κερνήτος
δὲν βλέπει σὸν και πρῶτα
κατ'ἑτος ἰδρωτά.

Ποῦ τῶν δρομέων, Φασουλῆ, καὶ τῶν ἄλιων τὸ σμήνος;
τώρα τὸ πᾶν βήθησις, καὶ τάφων ἠσυχία...
καὶ μόνον ἕνας ἀγγελοῦ ταχὺς ἐκ Σαλαμίνος
ἔρχεται κἀκεῖ νὰ μᾶς πῆ γιὰ κάποια ναυμαχία.

Κι' αὐτὸς ποῦ λές, σκαρτάδε,
μᾶς ἀναγγέλλει τάδε.

Μᾶς λέγει γιὰ τὸν Στόλο μας πῶς κατεναυμαχίθη,
μᾶς λέγει πῶς ἐφράζαν μὲ κανοηαῖς τὰ πλήθη.

Μᾶς λέγει γιὰ τὸ Ναυτικό
πῶς τοῦς Ρωμηοῦς ἐπείρωσε,
πῶς γέννησε τὸν πανικό
καὶ καθ' ἕχθρος ἐκίρωσε.

Μᾶς ἀναγγέλλει, Φασουλῆ, σπουδαία γεγονότα,
καὶ τρομερῶν ναυμαχιῶν τρομακτικὰ μαρτάτα,
πῶς σὲ σπηλαῖς βρεθήκαμε κανοηαῖς πλοκάτα
κι' ἀσκά κρὸς τοῦτους μὲ νερὸ καὶ μὲ κραοὶ γεμάτα.

Και λένε τοῦτον τὸν καιρὸ
καμῆσοι πατριῶται
πῶς τώρα 'ὄτῳ κραοὶ νερὸ
βάθρουν οἱ στασιῶται.

Μᾶς λέγει πῶς στασιαστὰς τσακίουν διόρενα,
πῶς ὁ Τυπάλδος μωραῖς καὶ κίστανα ψιμένα,
κι' αὐτὸ δηλοῖ πῶς βέβηκα, ἐξελίγο μου κεφάλι,
τὰ κίστανα ἀπὸ τὴν φωτιά μόνυχος του νὰ βγάλῃ.

Μᾶς λέει πῶς περὶ τοῦ καιροῦ καὶ μὲ κετόντες κι' ἐρίκοις
'Ἐρχομαι ἐπὶ ναυσοῦσι,
μᾶς λέει πῶς τὸν πᾶσαν κρὸς τοῦς Ἀμπελοκήτους
μαζὶ μὲ τὸν Δημοσίη.

Μᾶς λέει πῶς φορούσανε κι' οἱ ἡδ' αὖτους πατατοῦαῖς,
μᾶς λέει κι' ἄλλα προφύματα,
καὶ πῶς εἰς τὰ Περάματα,
καὶ τὰρ' ἀκούς ἐνίστε νὰ πᾶν κρὸς κρακερτοῦαῖς.

Λέει πῶς ἄνοιξαν πολλῶν κεκομημέναν τάφος,
πῶς διάρην ἀνεβλάστης κἀκεῖ προχέου τάφος,
λέει τὰ ναυμαχίαστα στήν Σαλαμίνα ὡσάφη
πῶς κρὸς λιμένα ρυμουκίον τὸ τῆς κερνήτος σκάφος.

Λέει πῶς ἦμος λαμπρὸς τρομοφόρος ὄνων
τῆς πολιτείας χωρετὴ τὸ πρὶν σαθρὸν ἀκτίον,
καὶ τοῦτο κἀκεῖ ρυμουκίαι κληθρὴν Νομοσχεδίον,
κι' ἡμεῖς ἀναβαλλόμεθα τὴν δόξαν ὡς ἡμῶν.

Στὸ μέγα Στάδιον εἶκει Ἀγῶνες Ολυμπιακοί.

Φ — Κι' ἐγὼ ποῦ λές ὅτῳ Στάδιον ἐπῆγα νὰ οὐρῶσω
καὶ τὰς σιαῖς τῶν ἀθλητῶν εἶκει νὰ κατεβάω.
Κι' ἐνθ' αὐτοῦσας γύρω μου μὲ φλόγιμένο ματι
εἶδα 'ὄτῳ στίβῳ, Περωλῆ, δρομαῖο τὸν Κορράτη,
κοιτᾷ κι' ὁ Ράλλης ἔτρεχε δρομαῖος εἶκει πέρα
κι' ἀνέμζαν χροσὸ μαλλιά 'ὄτῳ καθαρὸν ἄερα.

'Ὀ μὲν ἐπαγγέτο τὸν δὲ 'ὄτῳ δρόμῳ νὰ περῶσω,
κι' ὁ Κυριακούλης φάνηκε μαζὶ μὲ τὸν Θανάση.
Κουράγη, τοῦ φωνάζανε καμῆσοι μὲ σπαθί,
κι' εἰκνίον ἀγωνίζετα, κι' εἰκνίον προπαθεῖ,
ὄπῳτ' ἄν' ἔνα πῆδημα καὶ ὡμίην ἄλιου πρώτου
τὸν Θεοτόκη, πέρασε καὶ τὸν συμπεθεροῦ του.

Τότε πάταγος πολλὸς,
τότ' ἐκτίπτεσαν σπυροῦα,
τότ' ἐσπῆμαν Βοηθῆς
ἠηρότατα κροῦσῶα.

Τότε κλονισμὸς κερνήτος,
Περωλῆ συφορᾶσμένε,
καὶ βοῆ κραυγῶν ἐξάλλων.

Κι' ὁ Θανάσης τῆς Λοκρίδος,
ποῦ δικτάτορα τὸν λένε,
σχεδία μεγάλα κάλλων,
'ὄτῳ ἐπαθὸ ἀσπυρομυκίον καὶ 'ὄτῳ Κόντα τὸν Κορράτη
δρε βάρδα, ἐφρονίζε, καὶ οἶς ἔτραγα τὸ ματι.

Τότε δοῦριον ἀρχήστρας
'ὄτῳ Σταδίου τὰς κλισίους,
τότ' ἐδωμάσας 'ὄτῳ στίβους
τῆς πολιτείας ἐφίβους,
ποῦ μουσικὴ 'ὄτῳ ἰδρωτά
δὲν ἔτρεχε σὸν πρῶτα
σὲ πεπατημέναν τρίβους.

Τὸτ' ἐξάνησε κι' αὐτὸ
τῆς κερνήτος τὸ ρημάτι,
ποῦ βογγᾷ χωρὶς λεπτὸ,
καὶ χλωροὶ κωτιῶν κλάδοι:
'ὄτῳ ἐφανώσανε κεράτῳ,
ποῦ μᾶς σείθουν ἀπὸ χάλυ.

Καὶ μέλος ἦκουσα γλυκὸ σωτήριον αἰοῦδῶν
κι' ἔφεταν νομοσχεδία παντοῖα βροχηθῶν,
καὶ στόματα κι' ἔδωσαν στήν,
κι' ὁ Νέργης μόνον ἦδελε νὰ τὰ τροπολοῖη,
μὰ 'ὄτῳ καλᾶθ' ὄργανε κἀκεῖ τροπολογία του
κι' ἔκιναν στήν ὕγια του.

'Ἄλται 'ἠθροῦσαν τὸ μῆτρον διάφορα κλοῦσῳα
καὶ φόβος γιὰ τῆς κόλμης τῶν τὸ θάρρος ἐπεκράτεῖ,
καὶ 'ὄτῳ Λοκρὸ πηγαῖαν λογιῆς λογῆς μπουλοῦσῳα,
καὶ τοῦ ἤθροῦσαν ραντεβου γιὰ νὰ τοῦ ποῦνε κἀκεῖ.

Κι' εἶπεν αὐτοῖς ὅσας δεχομαι προθύμως πατριῶται...
νάλθητε τὰ μεσοκίτῳ, νάλθητε μέγιστε νόστε,
δὲν εἴκαρὸν γὰ ραντεβου, παρὰ μόνῳα τότε.

Τῆς ρητορείας ἀδελφαὶ τὴν γλῶσσα τῶν διακίονου,
ἐξέμαθαν οἱ δυστοχεῖς τῆς πρώταις κερνήτοιας,
καὶ εἶπο ἄλλο, Περωλῆ, δὲν ἔβλεπες νὰ κἀνω
παρὰ μὲ χεῖλη σιγηλὰ νὰ γλῶσφον κερνήτοιας.

'Ἀγῶνες ἀνορθώσῳα, κι' εἰς δῖον ἦτο δῖλον
πῶς ἔνα κι' ἄλλον ὄρητορα τὸν ἔσκαε φοβέρα,
ἐν τοῦτοις κερνήτοισιν κι' ὁ Μάουστερ κι' ὁ Ἄλλων,
κι' ὄλο ἔπλεγαφούσανε γιὰ μᾶς 'ὄτῳ Ἐγγλιεῖρα,
κι' ἐφῶτιαν τοῖς Ἀγγλοῦσας τὸν μὲ σοβαρὰ κι' ἄσῳα
γι' αὐτὰ ποῦ τώρα γίνονται 'ὄτῳ φᾶτον τὴν Ἑστία.